

РЕШЕНИЕ

№ 12259

гр. София, 04.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 66 СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: М.Ш

при участието на секретаря Г.Х
като разгледа докладваното от М.Ш Гражданско дело № 20211110158139 по описа за 2021 година

Производството по делото е образувано по предявени от “.....” ЕАД против А. Н. В. обективно кумулативно съединени **искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД** за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца, както следва: сумата от **4 741,50 лв.**, представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от **01.05.2018 г. до 30.04.2020 г.** до имот, находящ се в гр. София, общ. Красна поляна, ж.к. „.....“, бл. 129, вх. А, ет. 7, ап. 26, аб.№ ведно със законна лихва от 3.6.2021 г. до изплащане на вземането, мораторна лихва в размер на **506,69 лв.** за периода от 15.9.2018 г. до 7.5.2021 г., сумата от **58,49 лв.**, представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 1.5.2018 г. до 30.4.2020 г., ведно със законна лихва от 3.6.2021 г. до изплащане на вземането, мораторна лихва в размер на **11,02 лв.** за периода от 1.7.2018 г. до 7.5.2021 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение от 16.06.2021 г. по гр. д. № 31526/2021 г. по описа на СРС, 66 състав. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът е подал писмен отговор, в който твърди, че не е собственик на имота в процесния период. Оспорва исквете по основание и размер. Позовава се на давност. Твърди плащане, като не сочи конкретна сума или период.

Съдът след преценка на събраните по делото доказателства и като съобрази закона, намира следното.

По предявените искове в тежест на ищеца е да докаже, че до топлоснабдения имот с адрес: гр. София, общ. Красна поляна, ж.к. „.....“, бл. 129, вх. А, ет. 7, ап. 26, аб.№ по силата на съществуващото между страните облигационно отношение в сочения исков период ищецът е доставял топлинна енергия с уговореното качество, количество и цена; че ответникът е потребител на ТЕ в процесния период – собственик или ползвател на процесния имот.

По исковете за вземанията за лихва за забава ищецът следва да докаже и настъпила забава на ответника за изпълнение на паричното задължение /настъпил падеж/.

Във връзка с възражението за давност в тежест на ищеца е да докаже, че за периода от настъпване на изискуемостта на вземането до изтичане на срока, с който законът свързва погасяване на вземането, са били налице основания за спиране или прекъсване течението на давността.

Според чл. 153, ал. 1 ЗЕ всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия. В разпоредбата на параграф 1, т. 2а от ДР на ЗЕ е дадена законова дефиниция на понятието битов клиент - клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване или природен газ за собствени битови нужди.

Ищецът не проведе пълно и главно доказване на обстоятелството, че ответникът е собственик или носител на вещно право относно топлоснабдения имот. Ответникът А. Н. В. прави изрично оспорване в тази насока.

От представените по делото писмени доказателства се установява, че със саморъчно завещание от 22.08.2005 г. / илии/ роден 07.11.1939 г. завещава в полза на Ивайло Василев Маджуров цялото си движимо и недвижимо имущество, парични влогове, акции и вземания, които е притежавал по време на неговата смърт, и които се намират на територията на България, Съединените американски щати и в чужбина. Завещанието било вписано в Служба по вписванията с акт № 93, том I, вх. рег. 255 Д 117 на 13.01.2009г., след смъртта на завещателя на 26.10.2007 г. С влязло в сила неприсъствено решение от 20.04.2011 г. на Софийски градски съд, Гражданско отделение, I – 14 състав, постановено по гр. дело № 2327/2010 г., сключеният между Ивайло Василев Маджуров и А. Н. В. предварителен договор за покупко-продажба на процесния недвижим имот от 16.02.2009 г. бил обявен за окончателен на основание чл. 19, ал. 3 ГПК, като въз основа на това обстоятелство ищецът се домогва да докаже в настоящото производство, че ответникът се явява собственик и ползвател на топлинна енергия, за която счита, че се дължат и процесните суми.

Установи се по делото обаче, че на 03.03.2006 г. завещателят е съставил последващо саморъчно завещание в полза на, с което е обективирал волята си да завещае на последния цялото си движимо и недвижимо имущество. Това завещание е обявено на 20.04.2010 г. от Нотариус Здравко Тончев, вписан с рег. № 438 на НК, за което е съставен и Протокол за обявяване на саморъчно завещание. Завещанието е в полза на друго лице -

Въз основа на това саморъчно завещание на е съставен на основание чл. 587, ал. 1 ГПК Нотариален акт за собственост върху недвижим имот, придобит по завещание № 143, том I, рег. № 2946, дело № 115/2010 г. по описа на Нотариус Здравко Тончев, вписан с рег. № 438 на НК, вписан в СВ – гр. София с вх. рег. № 24711, акт № 79, том LXIII, дело № 14259/14.06.2010 г., видно от който молителят е признат за собственик на процесния недвижим имот, находящ се в гр. София, ж.к. „.....“, блок № 129 – 130, вход „А“, етаж VII, и представляващ Апартамент № 26.

Като писмено доказателство по делото е приобщен и Нотариален акт за

учредяване на договорна ипотека върху недвижим имот № 7, том III, рег. № 39722, дело № 408/2010 г., по описа на Нотариус Александър Чакъров, вписан с рег. № 310 на НК, вписан в СВ – гр. София с вх. рег. № 55376, акт № 184, том XXX, дело № 31806, от който се установява, че, в качеството си на ипотекарен длъжник, е предоставил като обезпечение на задължението си в размер на 7000 евро към ипотекарния кредитор Детелин Стоянов Иванов процесния недвижим имот, учредявайки ипотека върху него.

Завещанието представлява едностранен формален акт, с който едно лице се разпорежда със своето имущество за след смъртта си. Поради това, че завещанието не поражда действие в момента на съставянето му, а при откриване на наследството, законът дава свобода на завещателя при промяна на волята, да отмени съставеното завещание и да остави имуществото си на наследниците по закон, или да се разпорежи с ново завещание. Отмяната на завещанието може да стане изрично, мълчаливо или чрез преработване на вещта, а специално за частното завещателно разпореждане - при отчуждаване на вещта /чл. 38 - чл. 41 ЗН/. Съгласно разясненията, дадени с Решение № 712 от 05.12.2003 г. по гр. д. № 212/2003 г. на ВКС, ГК, I ГО, отмяната на завещателни разпореждания е строго формален акт и поради това не е достатъчно само изявена несъмнена воля на завещателя. Необходимо е да е спазена предвидената в чл. 38 и чл. 39 ЗН форма, а именно отмяната да е извършена с ново завещание или с нотариален акт, или с последващо завещание, в което се съдържат разпоредби, несъвместими със старите. Аргументи в тази насока са изложени и в Решение № 229 от 24.10.2012 г. по гр. д. № 279/2012 г. на ВКС, ГК, II ГО.

Съгласно чл. 39 ЗН последващото завещание, което не отменя изрично по-ранното, отменя само онези разпоредби в него, които са несъвместими с новите. В този случай е налице хипотезата на мълчалива отмяна, която предполага завещанието да е следващо, т.е. с по-късна дата и да съдържа завещателни разпореждания, които да са несъвместими с разпорежданията на предходното завещание. Несъвместимостта на старите с новите завещателни разпореждания означава, че завещателят разпорежда нещо друго, различно от вече изразеното, така че двете завещания да не могат едновременно да произведат действие, а новите, последващите разпореждания изключват старите. Преценката за несъвместимост се извършва чрез съпоставка на съдържанието на двете завещания и изразената в тях воля – в този смисъл Решение № 172/1958 г. по гр. д. № 7739/1957 г., IV г.о. на ВС.

На следващо място, новото завещание, с което се отменя предходното, трябва също да отговаря на предвидената в чл. 25 ЗН форма - да е написано изцяло ръкописно от завещателя, да е означена датата, на която е съставено, и да е подписано след завещателните разпореждания. Не е елемент от формата по чл. 25 ЗН озаглавяването на текста като завещание, както и употребата на израза "отменям", а достатъчно е от съдържанието му да може да се установи несъмнено и безусловно такава завещателна воля, както и двете разпореждания да не могат да породят правните си последици едновременно.

В случая със съставянето на саморъчното завещание от 03.03.2006 г. в полза на трето за спора лице –, наследодателят е отменил мълчаливо предходното завещателно разпореждане от 22.08.2005 г., въз основа на което е сключен предварителният договор между ответника и Ивайло Василев Маджуров, обявен за окончателен с горепосоченото решение на Софийски градски съд.

При извършване на необходимата преценка за несъвместимост, съдът достигна до извод, че такава е налице по отношение на двете завещателни разпореждания. На

първо място следва да бъде посочено, че и двете саморъчни завещания са валидни и отговарят на изискванията, посочени в разпоредбата на чл. 25 ЗН за форма - съдържат означение на датата, когато са съставени, и са подписани от завещателя , като подписът му е положен след завещателните разпореждания. Видно от съдържанието на последните обаче се установява, че завещателят се е разпоредил със собственото си движимо и недвижимо имущество в полза на две различни лица, а именно – със завещанието от 22.08.2005 г. в полза на Ивайло Василев Маджуров, а със завещанието от 03.03.2006 г. в полза на Това води до извод, че изразената с първото завещание воля на след неговата смърт Ивайло Василев Маджуров да получи в собственост цялото му движимо и недвижимо имущество е отменена от следващото завещание – в полза на Людмил Владимиров Иванов, и именно то е породило правното си действие.

Що се касае до действието на вписването на завещание следва да се имат предвид разрешенията дадени в *Решение № 698 от 08.06.2011 г. постановено по гр. д. № 1281/2009 г., Г. К., I Г. О. на ВКС*. С изменението на чл. 112 ЗС /ДВ бр. 34/2000/ е създадена разпоредбата на б. "и", предвиждаща задължително вписване на препис от обявените завещания с предмет недвижим имот и права върху недвижим имот. Това вписване има оповестително действие. То цели само да даде възможност на наследниците по закон и на трети лица да узнаят за извършения от завещателя акт на разпореждане с имуществото за след смъртта му и за намерението на бенефициера да се ползува от него. Както обявяването на завещанието, така и вписването му, не са условие за да породи то своето правно действие, с оглед на което обстоятелството, че завещанието в полза на Людмил Владимиров Иванов е обявено по – късно /на 20.04.2010 г./ от завещанието в полза на Ивайло Василев Маджуров /вписано на 13.01.2009 г./ не легитимира последния като собственик на това основание.

Следва да се отбележи и че решението, с което е обявен за окончателен сключеният между ответника и Ивайло Василев Маджуров договор, е неприсъствено.

Поради изложеното съдът намира, че ответникът не е потребител на доставяната до имота топлинна енергия и не е страна по облигационно отношение с ищцовото дружество относно доставянето ѝ, с оглед на което предявените иски следва да бъдат отхвърлени като неоснователни.

По разноските. В съответствие със задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ВКС, ОСГТК, т. 12, съдът следва да се произнесе и по разпределението на отговорността за разноски в заповедното и исковото производство. Предвид изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, ответникът имат право на разноски, но тъй като няма данни такива да са направени, то не следва да бъдат и присъждани.

Ищецът няма право на разноски нито за заповедното, нито за настоящото исково производство.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от “.....” ЕАД ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „.....“ № 23Б, **против** А. Н. В. ЕГН *****, с адрес: ГР.СОФИЯ, ЖК, БЛ. 129, ВХ. А, ЕТ. 7, АП. 26, **искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл.**

150 ЗЕ, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от **4 741,50 лв.**, представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от **1.5.2018 г. до 30.4.2020 г.** до имот, находящ се в гр. София, общ. Красна поляна, ж.к. „.....“, бл. 129, вх. А, ет. 7, ап. 26, аб.№ ведно със законна лихва от 3.6.2021 г. до изплащане на вземането, мораторна лихва в размер на **506,69 лв.** за периода от 15.9.2019 г. до 7.5.2021 г., сумата от **58,49 лв.**, представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 1.5.2018 г. до 30.4.2020 г., ведно със законна лихва от 3.6.2021 г. до изплащане на вземането, мораторна лихва в размер на **11,02 лв.** за периода от 1.7.2018 г. до 7.5.2021 г. , за които суми е издадена заповед за изпълнение от 16.06.2021 г. по гр. д. № 31526/2021 г. по описа на СРС, 66 състав, като **неоснователни**.

Решението е постановено при участието на третото лице помагач на страната на ищеца „Техем сървисис“ ЕООД.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните и третото лице - помагач.

Съдия при Софийски районен съд: _____